

Arrest

nr. 247 276 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 december 2017 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De verzoekende partij stelde beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

Op 15 december 2017 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13quinquies.

Op 23 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 207 205 van 25 juli 2018 vernietigt de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 7 december 2017.

Op 31 januari 2019 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opnieuw de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij tekende opnieuw beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 226 100 van 13 september 2019 bevestigt de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 31 januari 2019.

Op 4 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde de verzoekende partij een bijlage 13quinquies af te geven en wordt zij dus bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de twee bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 4 augustus 2020, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2019 werd ingediend en op data van 06.12.2019 en 23.06.2020 werd geactualiseerd door : S., S. (R.R.: 093000045246) nationaliteit: Afghanistan geboren te Parachi op 01.01.1993 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 18.09.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk drie jaar en tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het principe van goed bestuur impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door

gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F en RvV 229048 van 20.11.2019).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Afghanistan (met name de welbekende oorlogssituatie en de algemene onveilige situatie die sinds 2015 fel achteruit gegaan zou zijn), wat betrokkene staft door te verwijzen naar UNHCR Eligibility Guidelines dd. 30.08.2018, het EASO Country of Origin Information 'Afghanistan Security Situation Update' van mei 2018, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 31.01.2019 dat: "er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. (...) U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul." Het louter verwijzen naar twee algemene rapporten is ruim onvoldoende om deze conclusie van het CGVS te weerleggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar profiel als ongehuwde verwesterde vrouw als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan verwijst ze naar het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016, naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens application nr 235050/09 van 20 juli 2010 en naar een uitspraak met nr. 201701423/II/2 van de Nederlandse Raad van State dd. 21.11.2018. Betrokkene benadrukt dat van een alleenstaande verwesterde vrouw niet verwacht kan worden om terug te keren naar Afghanistan. Echter, we verwijzen nogmaals naar de beslissing van het CGVS dd. 31.01.2019 en bevestigd door de RvV op 18.09.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen alleenstaande vrouw is. In Afghanistan heeft zij namelijk haar ouders en vijf volwassen broers en zij omschreef haar relatie met haar broers als goed en normaal (CGVS dd. 31.01.2019). Bovendien is betrokkene in België ook niet alleenstaand daar zij vergezeld werd door haar schoonbroer en haar zus. Uit het administratief dossier blijkt dat zij steeds samenwoonde met haar zus en schoonbroer. Haar schoonbroer is tevens de neef van haar vader zodat bezwaarlijk geargumenteed kan worden dat betrokkene ongesuperviseerd in België verblijft (CGVS dd. 31.01.2019). Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS eveneens dat betrokkene uit een progressief gezin afkomstig is en dat ook haar dorpsgenoten niet de door betrokkene geschetste kleine restrictieve plattelandsgemeenschap vormen, integendeel in haar district zijn verschillende scholen, in haar eigen dorp zijn verschillende vrouwelijke leerkrachten werkzaam, vrouwen uit haar district kunnen verpleegkunde studeren en tewerkgesteld worden in het gezondheidscentrum van het districtscentrum (CGVS dd. 31.01.2019).

Tenslotte, wijzen we er nog op dat uit de beslissing van het CGVS blijkt dat bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden onoverkomelijk zijn en dat betrokkene niet kan aangeven waarom zij zich bij terugkeer niet meer zou kunnen schikken naar de voornaamste culturele normen van haar gemeenschap (CGVS dd. 31.01.2019). Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat haar profiel als ongehuwde en verwesterde vrouw volstaat als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene verwijst naar artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, en gewijzigd door richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de vraag om internationale bescherming en subsidiaire bescherming van betrokkene geweigerd werd op 31.01.2019 door het CGVS en dat deze beslissing werd bevestigd door de RVV op 18.09.2018. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn. We wijzen er nogmaals op dat het indienen van een aanvraag 9bis geen soort hoger beroep kan vormen tegen de afwijzing van haar asielaanvraag, nadat alle geëigende beroepsprocedures werden uitgeput. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich online zal laten registreren om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarbij zij zich zal laten bijstaan door Nansen (the Belgian refugee council) waarvan zij een verslag dd. 15.05.2020 voorlegt. Echter, uit het administratief dossier blijkt niet dat zij zich reeds aanmeldde voor een nieuwe asielaanvraag. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien wijzen we er nog eens op dat het indienen van een aanvraag 9bis geen soort hoger beroep kan vormen tegen de afwijzing van haar asielaanvraag, nadat alle geëigende beroepsprocedures werden uitgeput.

Betrokkene legt een medisch attest voor dd. 01.04.2019 opgesteld door Dr. Meersman en dr. Mulkens waaruit zou moeten blijken dat zij op 06.11.2015 (datum waarop zij haar asielaanvraag indiende) met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid minderjarig was. Echter, deze conclusie kan niet afgeleid worden uit het voorgelegde attest. Uit het voorgelegde attest kan enkel afgeleid worden dat zij op 01.04.2019, datum van het onderzoek, minstens 18 jaar was. Het attest spreekt zich niet uit over haar veronderstelde leeftijd op 06.11.2015. Evenmin kan uit de vaststelling dat zij op 01.04.2019 minstens achttien jaar was, afgeleid worden dat zij dan op 06.11.2015 minderjarig was. We benadrukken dat uit het medisch onderzoek uitgevoerd op 10.02.2016 duidelijk blijkt dat de berekende leeftijd boven de 18 jaar lag, meer bepaald op 23,11 jaar met een standaarddeviatie van 2,07 jaar. Het feit dat op 01.04.2019 wordt vastgesteld dat zij minstens 18 jaar is, verandert niets aan de conclusie van het medisch onderzoek dd. 10.02.2016. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij hier bijna twee jaar naar school ging, met name van 30.11.2015 tot 30.06.2017. Echter, het feit dat betrokkene hier naar school is gegaan, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet ontzegd werd. Het feit dat zij hier drie jaar geleden naar de onthaalklas ging, maakt een actuele tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene sinds september 2018 een opleiding tot zorgkundige zou volgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat zij deze opleiding op heden nog steeds volgt en daar zij niet aantoont dat zij in haar land van herkomst deze opleiding niet zou kunnen verderzetten. Temeer daar uit de beslissing van het CGVS dd. 31.01.2019 blijkt dat vrouwen uit haar district verpleegkunde kunnen studeren en tewerkgesteld kunnen worden in het gezondheidscentrum van het district (CGVS dd. 31.01.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen sterke banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Afghanistan, waar ze geboren en getogen is en waar vrijwel haar hele familie verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij over een ruim familiaal kader beschikt in Afghanistan, bestaande uit haar ouders, haar zes broers en vier zussen. Ook haar zus S., waarmee zij samen naar België kwam, evenals haar schoonbroer (de neef van haar vader) en hun kinderen beschikken niet over legaal verblijf en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 08.06.2020. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat ze meer dan voldoende geïntegreerd en ingeburgerd zou zijn, dat zij zou deelnemen aan de Belgische samenleving, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, dat zij blijf zou geven van een verhoogde mate van onafhankelijkheid door het volgen van Nederlandse taallessen, dat ze in feite al deel zou uitmaken van de Belgische samenleving, dat ze verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals een tewerkstellingsattest en twee schoolattesten) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De tweede bestreden beslissing is de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 4 augustus 2020 en deze is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1) die verklaart te heten (1), naam : S. voornaam : S. geboortedatum : 01.01.1993 geboorteplaats : Parachi nationaliteit : Afghanistan het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/01/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen, zodat enkel het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf geweigerd wordt, als een ontvankelijk beroep dient beschouwd te worden.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het voorliggend bevel geen vervolgbeslissing is van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming op dezelfde dag werd genomen als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dit terwijl de Raad reeds op 13 september 2019 een arrest heeft uitgesproken waarbij de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 31 januari 2019 werd bevestigd. De verwerende partij heeft het blijkbaar zelf nodig gevonden om te wachten met het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten –verzoeker om internationale bescherming tot zij een beslissing had genomen aangaande aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat er geen juridische samenhang tussen zaken is die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een samenvoeging van zaken.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat integraal gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar eerste middel als volgt toe:

“De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding.¹ De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt.² Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte er verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden. Voor zover er sprake zou zijn van motieven kunnen ze evenwel de bestreden beslissing niet dragen. Het dient te worden benadrukt dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een andere invulling geeft aan het begrip buitengewone omstandigheden dan de wet toestaat. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich in de plaats stelt van de bevoegde asielinstantie stelt of minstens de risico's verbonden met artikel van het EVRM en de betekenis van het begrip buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van vreemdelingenwet door elkaar haalt. Het is dan ook vreemd dat de verwerende partij stelt dat het indienen van een aanvraag 9bis geen soort hoger beroep kan vormen tegen de afwijzing van haar asielaanvraag, nadat alle geëigende beroepsprocedure werden uitgeput. Uw Raad heeft reeds bij arrest nr. 226 086 van 13 september 2019 geoordeeld (stuk 8 dossier verzoekster) dat Dienst Vreemdelingenzaken de betekenis van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw) niet mag verenigen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven uitmaken of een schending van artikel 3 EVRM. In casu lijkt de verwerende partij de voorwaarden van het verzoek om internationale bescherming en/of risico's op schending van artikel 3 EVRM te verwarren met de term buitengewone omstandigheden. In het bijzonder gaat de verwerende partij voorbij aan de nieuwe asielaanvraag die verzoekster wenst in te dienen met de bijstand van NANSSEN (The Belgian Refugee Council). De verwerende partij verwijst slechts naar het bestaan van het verslag d.d. 15.05.2020, maar houdt geen rekening met de inhoud ervan. Dit is een duidelijke schending van de motiveringsverplichting. Gelet op het grote belang van het verslag, kan de verwerende partij dit verslag niet zomaar naast zich neerleggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is eveneens geschonden alsook het redelijkheidsbeginsel aangezien de verwerende partij weet dat er in het kader van Covid-19 de Dienst Vreemdelingenzaken een online registratie voorziet:

“Verzoeken tot Internationale Bescherming

Covid-19: Implicaties op de administratieve procedures

BELANGRIJK: Verzoeken tot Internationale Bescherming: Aanvraag tot het bekomen van een afspraak in het Aanmeldcentrum 'Klein Kasteeltje' -- Sinds 17 maart zijn de aanvragen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in het Aanmeldcentrum tijdelijk opgeschort. Deze maatregel werd genomen in uitvoering van de maatregelen van de Belgische regering om maximaal de verspreiding van het Covid-19 virus tegen te gaan. Asielzoekers die in het Aanmeldcentrum 'Klein Kasteeltje' hun aanvraag tot internationale bescherming willen registreren, moeten een afspraak maken door middel van een online formulier. Het aanvraagformulier tot het bekomen van afspraak in het Aanmeldcentrum is terug te vinden via deze link: <https://arrivalcenterappointment.ibz.be/nl> Het volledig ingevuld formulier zal automatisch worden verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekers ontvangen de bevestiging van de afspraak per mail met precisering van de dag en het uur van de afspraak. Het is absoluut verplicht om deze afspraak te respecteren en zich individueel (met het gezin) aan te bieden. Het is niet toegelaten om groepjes te vormen bij het aanmeldcentrum. Dit aanvraagformulier is uitsluitend voorbehouden aan de personen die in het Aanmeldcentrum 'Klein Kasteeltje' een registratie van een verzoek tot internationale bescherming willen indienen. Indien het

formulier voor andere procedures wordt doorgestuurd, zal dit NIET worden behandeld. Verhoren bij Dienst Vreemdelingenzaken (Pacheco gebouw) in het kader van een aanvraag Internationale Bescherming In functie van de beslissingen genomen door de Belgische Regering betreffende de maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus te beperken, werden de interviews van verzoekers om internationale bescherming sinds 18 maart 2020 tijdelijk opgeschort. De personen, voor wie het interview niet kon doorgaan of voor wie er een toekomstige datum op de bijlage 26 (qq) staat, mogen in geen enkel geval zich op eigen initiatief aanbieden. Ze zullen geen toegang krijgen tot het gebouw. Een nieuwe uitnodiging zal door de dienst Vreemdelingenzaken verstuurd worden. U dient zelf geen actie te ondernemen of een formulier in te vullen. In dit kader, elke wijziging van woonplaatskeuze moet per aangetekende zending worden meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het formulier tot wijziging van de woonplaatskeuze kan op volgende adres link gedownload worden : [https://www.cgvs.be/sircs/default/ftlcs/formuliercn/verklaring wijziging gekozen woon plaats.pdf](https://www.cgvs.be/sircs/default/ftlcs/formuliercn/verklaring%20wijziging%20gekozen%20woon%20plaats.pdf) Gelieve uw vragen in verband met interviews internationale bescherming D VZ in de toekomst te richten aan : • NL-dossiers: [asiel.interviews\(3\).ibz.fgov.be](mailto:asiel.interviews(3).ibz.fgov.be) • FR-dossiers: [asile.interviews\(S\).ibz.fgov.be](mailto:asile.interviews(S).ibz.fgov.be) (<https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedurcs/Papes/Verzocken%20tot%20Internationale%20Bescherming.aspx>)

In het advies van NANSEN wordt het volgende geconcludeerd:

“NANSEN is van mening dat het asiëldossier van mevrouw Sultani opnieuw dient onderzocht te worden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat zij nieuwe elementen naar voor brengt die een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken. NANSEN steunt zich voor dit advies op de gesprekken gevoerd met mevrouw Sultani, de stukken die zij aanbrengt en de objectieve landeninformatie van toepassing op hun problematiek. Mevrouw Sultani loopt risico op vervolging omwille van haar vergevorderde verwestering, haar risico op een gedwongen huwelijk, en haar risico op vervolging wegens zogenaamde zinaisdrijven. NANSEN is van mening dat zij aldus in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. ” (stuk 3)

Zowel de vergevorderde verwestering alsook haar risico op een gedwongen huwelijk en risico op vervolging wegens zogenaamde zinaisdrijven worden door NANSEN zeer goed omschreven in het advies van 15.05.2020 en vormen uiteraard eveneens bijzondere omstandigheden waarom verzoekster niet kan terugkeren naar Afghanistan. Wat betreft de vergevorderde verwestering luidt het advies van NANSEN als volgt:

“NANSEN is van oordeel dat mevrouw Sultani het profiel heeft van een verwesterde Afghaanse vrouw en zij daardoor risico loopt op vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet. Eerder werden al enkele risico's aangehaald, zoals het risico op een gedwongen huwelijk. Het profiel, dat werd opgesteld naar aanleiding van het dossier van mevrouw Sultani, gaat uitgebreid in op het risico dat verwesterde vrouwen lopen wanneer zij gedwongen moeten terugkeren naar Afghanistan. Zij lopen risico op vervolging omwille van hun verwestering, lopen risico om gedwongen te worden uitgehuwelijkt en lopen het risico om vervolgd te worden wegens zina-misdaden. NANSEN wenst te benadrukken dat wat hieronder volgt enkel een korte samenvatting is van de vervolgingsgronden. De uitgebreide bespreking en analyse van de vervolgingsgronden, gedocumenteerd met de meest recente rechtspraak en COI vindt u terug in het profiel dat wordt toegevoegd aan dit begeleidend schrijven. Het profiel is geschreven naar aanleiding van de situatie van mevrouw Sultani en dus volledig op haar persoonlijke situatie van toepassing en dient zo gelezen te worden.

a) Vervolging wegens verwestering

Mevrouw Sultani bevindt zich bij uitstek in de positie waarbij een vervolging wegens haar verwestering erg waarschijnlijk is. Enerzijds blijkt duidelijk dat zij zich veel Westerse opvattingen heeft eigen gemaakt — dit mag blijken uit haar moderne kledingsstijl, haar positie ten aanzien van relaties met leden van het mannelijke geslacht en de opleiding die zij volgt. Zo blijkt duidelijk uit de nieuwe documenten, die zijn toegevoegd aan dit advies, dat mevrouw Sultani zorgtaken op zich neemt die niet toelaatbaar zijn in een traditionele Afghaanse samenleving. Dit wil zeggen dat zij ook mannelijke patiënten verzorgt, bijvoorbeeld dat zij naakte mannen wast als onderdeel van haar zorgkundige taak. De huidige situatie bestaat er aldus in dat mevrouw Sultani sterk verwesterd is. Mevrouw Sultani kleedt zich en gedraagt zich op een wijze die sterk afwijkt van de sociale normen in Afghanistan en al zeker de geldende

normen in de rurale omgeving van haar voormalig dorp. Bovendien is zij zeer sterk gesteld op de vrijheid van keuzes die ze hier in Europa heeft, waaronder ook de keuze in partner. Mevrouw Sultani stelt duidelijk in ons consult van 2 december "Hier kan ik me voelen dat ik mens ben, dat ik rechten heb, in Afghanistan heb ik dat niet." ⁴ Mevrouw Sultani als verwesterde vrouw vreest dan ook in eerste instantie dat bij een terugkeer naar Afghanistan, zij vervolgd en/of bestraft zal worden vanwege het feit dat zij al die jaren in Europa heeft verbleven. Zij geeft tijdens een interview bij het CG VS aan dat: "het heel moeilijk zou zijn, want zij hebben een andere mentaliteit, en in hun mentaliteit, in hun ogen mag een jong meisje zelfs niet praten met een vreemde man, een vreemde moslim man, laat staan iemand die niet moslim is, niet Afghaan is, praten met vreemde mannen in Europa, voor hen is dat iets heel bizar, misschien gaan zij heel slechte dingen denken over mij, misschien dat ik hier in Europa heb misbruik gemaakt van mijn situatie, misschien heb ik relaties gehad of een affaire of een onwettige relatie met vreemde mannen of misschien heb ik hier gedronken en zo. Ik ben er zeker van, dat als ik terugga, die mensen me niet zullen geloven, ze zullen me niet vertrouwen, het zal moeilijk zijn tegen de mensen zeggen dat ik braaf ben geweest, dat ik die dingen niet gedaan heb, ik weet niet wat ze gaan doen met me, misschien gaan ze me vermoorden of iets anders." Dit maakt dat mevrouw Sultani ingaat tegen de traditionele Afghaanse normen en dreigt uitgestoten te worden door haar familie enerzijds en door de Afghaanse samenleving in het algemeen anderzijds. In het profiel wordt uitgebreid beschreven hoe deze besmetting voor Afghaanse vrouwen een erg grote impact heeft op haar overlevingskansen en economische waarde: gepercipieerde kuisheid is de graadmeter van haar mogelijkheid op overleven in de samenleving. Mevrouw Sultani kan zich niet meer beroepen op deze kuisheid: enerzijds heeft zij gedurende lange tijd afgeweken van de heersende kledingsvoorschriften, heeft zij gedurende lange tijd verbleven in het buitenland waarbij zij niet onder supervisie stond van mannelijke familieleden, en heeft zij contact gehad in haar functie als zorgkundige met mannen en heeft zij hen ook aangeraakt en gewassen." (stuk 3)

Inzake een gedwongen huwelijk en vervolging omwille van zinaisdrijven stelt NANSEN het volgende:

b) Vervolging omwille van een gedwongen huwelijk.

Voorgaande feiten betekenen dat mevrouw Sultani niet enkel de heersende Afghaanse normen gedurende lange tijd heeft overtreden, maar ook dat zij niet meer geschikt kan geacht worden als huwelijkskandidate, terwijl een succesvol huwelijk de basis vormt om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien als vrouw in Afghanistan. Bovendien loopt zij ook het risico om gedwongen uitgehuwelijkt te worden, aangezien zij geen aantrekkelijke huwelijkskandidate meer is, en dus geen vrije keuze van partner meer zal kunnen hebben. Haar gepercipieerde onkuisheid zorgt er immers voor dat zij geen geschikte huwelijkskandidate meer is: zij heeft gedurende lange tijd verbleven in het buitenland zonder supervisie van een mannelijk familielid, zij gedraagt zich volgens Westerse normen, en heeft omwille van haar beroep intensief contact gehad met mannen, inclusief ontklede mannen die zij moest aanraken en verzorgen. Het NANSEN profiel, geschreven ten behoeve van mevrouw Sultani, gaat op dit risico dieper in op pagina 12-16. Het is belangrijk te benadrukken dat traditionele huwelijksprijktijken in Afghanistan zoals een gedwongen huwelijk zou kunnen neerkomen op vervolging, afhankelijk van de specifieke praktijk en de individuele omstandigheden van mevrouw Sultani.⁶ Gedwongen huwelijken kunnen in verband worden gebracht met andere vormen van geweld, zoals gender- en eengerelateerd geweld: Bij de individuele beoordeling van de situatie mevrouw Sultani, is op te merken dat er in redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat deze vervolging zal plaatsvinden. Eerst en vooral zijn er 2 van de 6 zussen van het gezin van mevrouw Sultani het slachtoffer geworden van een gedwongen huwelijk. Zoals mevrouw Sultani verklaarde in een interview bij het CG VS was SAMIRA niet akkoord met het huwelijk, maar hun vader heeft toch ja gezegd en de mening van SAMIRA werd niet gevraagd door hun vader. Een andere zus van mevrouw Sultani, MARIE is verloofd met iemand van hun dorp. De familie heeft deze partner gekozen, zonder de mening te vragen van MARIE.⁹ Over een andere zus, YASMIN, is er onduidelijkheid of deze zus akkoord was met dit huwelijk. Echter is wel duidelijk dat de familie van deze man aan de vader van YASMIN de hand heeft gevraagd en deze hiermee akkoord is gegaan.¹⁰ Ten tweede blijkt uit het consult van 2 december 2019 en de analyses van de interviews van het CG VS dat er binnen het gezin van mevrouw Sultani er een duidelijke perceptie is van de traditionele rolverdeling tussen mannen en vrouwen. Mevrouw Sultani gaf aan dat meisjes en jongens in België dezelfde kansen krijgen" (i.t.t. in Afghanistan), dat meisjes in Afghanistan hun mening niet mogen zeggen en dat meisjes geen rechten hebben in Afghanistan.'-

c) Vervolging wegens strafrechtelijke vervolging omwille van zina-misdrijven

Tenslotte valt het ook te benadrukken dat mevrouw Sultani een groot risico loopt om vervolgd te worden voor zina-misdaden, d.w.z., wegens het weglopen van huis en andere onkuisheden omdat zij niet onder toezicht stond van mannelijke familieleden. Vrouwen worden in Afghanistan effectief veelvuldig vervolgd voor deze daden. Mevrouw Sultani behoort om deze reden tot een groep die gevoelig is voor foltering. Volgens Amnesty International behoren 'vrouwen in Afghanistan' ook tot een risicogroep voor foltering; "Violence against women is widespread in Afghanistan, in particular domestic violence, rape, battery, as well as crimes committed in the name of so-called "honour" and instances of stoning." ¹³ Het feit dat mevrouw Sultani als jonge vrouw buiten komt en naar school wilt gaan, zou haar een slachtoffer kunnen maken van een misdaad gepleegd uit naam van de zogenaamde eer. Aanwijzingen hiervoor zijn dat mevrouw Sultani tijdens het eerst interview bij het CG VS vertelt dat haar vader en broers zeiden dat ze haar zeil moest doden indien ze zou gekidnapt worden. Als ze dit niet zou doen, zou haar vader en broers haar vermoorden als ze terugkomt. ¹⁴ De reden hiervoor is dat tijdens de periode dat ze gekidnapt zou zijn, van alles met haar zou kunnen gebeuren waardoor er een schande over de familie zou komen." Het is een grote oneer voor de familie als een dochter wordt gekidnapt, dat de familie zich vaak genoodzaakt voelt om dit meisje in kwestie te vermoorden." ¹⁵ Bovendien zorgt het feit dat mevrouw Sultani enkele jaren in Europa heeft gewoond voor een verhoging van een reëel risico op foltering. In Afghanistan is de eer van een familie bijzonder belangrijk. Een jongmeisje dat 4 jaar in Europa heeft gewoond, krijgt een slechte naam, zoals ook S. SUL TANI aanhaalde in het consult. ¹⁶ Een slechte naam dat effect heeft op de reputatie van de familie van dat meisje. Ook dit heeft mevrouw Sultani aangehaald in het consult. Door de gemeenschap wordt haar vader als een slecht persoon beschouwd aangezien hij zijn dochter naar Europa heeft gestuurd. ¹⁷ Daarenboven kan de veronderstelling door de gemeenschap dat mevrouw Sultani na een verblijf in Europa geen maagd meer zou zijn, vergaande nefaste gevolgen hebben. Op grond van deze veronderstelling en de slechte naam die ze heeft gekregen door haar verblijf in Europa zou mevrouw Sultani slachtoffer kunnen worden uit een misdaad gepleegd uit naam van de zogenaamde eer. Volgens de heersende mentaliteit van Afghanistan dat is gekenmerkt door traditionele normen en waarden mag een vrouw zelfs niet praten met vreemde mannen. Het feit dat mevrouw Sultani hier in België met andere mannen heeft gepraat (waaronder niet-Afghaanse mannen en niet-Moslim mannen verhoogt haar reëel risico op vernederende en onmenselijke behandelingen. Mevrouw Sultani bevestigt bovendien hier in Europa een relatie te hebben aangegaan met een mannelijke partner. Dit overtreedt uiteraard volledig alle Afghaanse normen. Daarnaast staat ook vast dat mevrouw Sultani in het kader van haar opleiding 'zorgkunde' onder andere mannen heeft gewassen. ¹⁸ Wanneer dit zou uitkomen bij haar terugkeer naar Afghanistan, zou niet enkel de gemeenschap anders over haar denken, maar is er ook een reële kans dat haar broers haar voor deze activiteit in België onmenselijk zouden behandelen of bestraffen. " (stuk 3)

Het is voor verzoekers dan ook een raadsel waarom de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Het advies van NANSSEN d.d. 15.05.2020 is zeer concreet omschreven en is gebaseerd op de verklaringen van verzoekster alsook het administratief dossier en objectieve rapporten. Daarnaast meent de verwerende partij dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Hier moet worden opgemerkt dat de verwerende partij alle elementen apart gaat beoordelen en geen rekening houdt met de samenhang van de bijzondere omstandigheden. In de eerste plaats meent de verwerende partij dat een loutere verwijzing naar twee algemene rapporten op zich ruim onvoldoende zijn om bijzondere omstandigheden aan te tonen. Deze rapporten zijn echter wel van groot belang om aan te tonen dat verzoekster problemen zal ervaren wanneer zij dient terug te keren naar haar regio in Afghanistan. Dit blijkt in het bijzonder uit volgend rapport:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized. ⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs. 1. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan " Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home " country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence. ⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France, ⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country.

Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. ”

Verzoekster verwijst hier niet louter naar een algemene veiligheidssituatie, maar toont aan dat zij problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien terugkeerders in Afghanistan bijkomende problemen ondervinden. Ook het verslag d.d. 15.05.2020 van NANSEN legt de nadruk op deze problematiek. Bovendien verwijst verzoekster niet naar de algemene toestand in Afghanistan, maar brengt zij objectieve informatie aan over haar eigen regio. Verzoekster is namelijk afkomstig van het dorp Parachi, gelegen in het district Paghman in de provincie Kabul. Dat de regio van verzoekster onveilig is, blijkt uit het rapport EASO Country Of Origin Information Afghanistan Security Situation Update' van juni 2019:

“In 2018, UNAMA documented 1 866 civilian casualties (596 deaths and 1270 injured) in Kabul province. This represents an increase of 2 % compared to 2017. Leading causes of casualties were suicide/complex attacks, followed by (non-suicide) IEDs and targeted killings.¹³⁴ According to Land info's September 2018 update on the security situation in the central highlands [informal translation] most of the civilian casualties in the province were recorded in Kabul city', as well as in Surobi district.¹³⁴³ In a map depicting 'conflict severity' in 2018, combining three indicators: armed clashes and air strikes, civilian casualties, and conflict-induced displacements, UNOCHA places the district of Kabul in the highest category and the district of Surobi in the third highest category. Paghman and Qara Bagh districts are in the fourth highest category and remaining districts fall in the two lowest categories.¹³⁴⁹ In the period from 1 January 2018 to 28 February 2019, open media sources used by the Global Incidents Map website reported 324 incidents related to insurgents in Kabul province, of which 36 were located outside of Kabul city according to the source's geotagging.³⁵⁰ Airstrikes were carried out by Afghan security forces in Surobi district in October 2018, killing and wounding Taliban insurgents.¹³³¹ Moreover, military ground operations were carried out in the same district in July 2018.¹³ >2 The National Directorate of Security (NDS) purportedly arrested members of the Haqqani Network in Bagrami and Paghman districts, as well as in Kabul city in September 2018.¹³⁵³ As reported by Landinfo in September 2018 [informal translation], suicide attacks, which were the most frequent method of attack used in Kabul city, were also reported in other parts of the province.¹³⁵⁴ Taliban militants carried out attacks on Afghan security forces' outposts in Surobi district in July 2018, killing and wounding soldiers.³⁰⁰ Roadside bombs exploded in Paghman district in August 2018, killing security forces.¹³⁵⁶ and in March 2018, killing civilians.^{13*7} Moreover, in December 2018 an explosion purportedly targeting a security forces' convoy took place in Paghman district, killing and wounding security personnel.¹³⁵⁸”

Kortom kan worden gesteld dat verzoekster wel degelijk aantoont dat de gevaarlijke situatie in haar regio in combinatie met de moeilijkheden die verzoekster ervaart als terugkeerder, voor haar een buitengewone omstandigheid uitmaken.

In de tweede plaats verwijst de verwerende partij naar het profiel van verzoekster als ongehuwde verwesterde vrouw. De verwerende partij is van mening dat verzoekster geen alleenstaande vrouw is, omdat zij in Afghanistan haar ouders en vijf volwassen broers heeft en omdat zij in België vergezeld wordt door haar schoonbroer en zus. Dat verzoekster in België bij haar zus en schoonbroer verblijft en dat zij nog contact heeft met haar familie in Afghanistan, doet nochtans geen afbreuk aan het feit dat verzoekster ongehuwd is. Een Afghaanse vrouw dient als alleenstaand aangemerkt te worden indien zij ongehuwd is of de huwelijksband met de echtgenoot waarmee ze ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan gehuwd was als verbroken kan worden beschouwd. Het feit dat verzoeksters familie in Afghanistan woont, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zal worden aangemerkt als alleenstaande vrouw. Verzoekster leeft namelijk feitelijk gescheiden van haar ouders. In casu is de gezinsband met de ouders hierbij irrelevant, aangezien de gezinsband niet meer dezelfde is waarbij sprake is van de volgende omstandigheden: a) verzoekster heeft het land van herkomst in 2015 verlaten; b) de gezinsband met de ouders bestaat nog, maar is niet meer dezelfde c) en verzoekster leeft thans in België als een verwesterde jongedame. In het advies van NANSEN wordt ook gesteld dat uit het consult gebleken is dat haar relatie met haar familie anders is zoals wij die kennen, (stuk 3, pagina 7) Zo stelt NANSEN: 'Onder haar omschrijving van een 'normale relatie' dient men te verstaan dat het geslagen worden door haar broers, één keer per maand bellen met haar moeders en dan praten over koetjes en kalfjes of geen rechtstreeks contact meer hebben met haar broers, als gewoon wordt gezien.' (stuk 3, pagina 7)

Dat de daden die objectief gevreesd mogen worden door een ongehuwde vrouw als verzoekster als vervolging beschouwd moeten worden, blijkt ook overduidelijk uit talrijke andere objectieve bronnen, zoals het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken:

“(.. .)Schoolgaande meisjes lopen een groot risico om te worden lastig gevallen door mannen op weg naar school of op school. Het is een van de redenen dat veel meisjes voortijdig stoppen met school. Dit geldt voor alle meisjes, maar voor meisjes die er een ‘westerse levensstijl’ op na houden is dit risico nog groter. Zie hiervoor het thematisch ambtsbericht Schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan.⁴³⁴ Zie ook 3.5.6 Vrouwen. Vrouwen De positie van vrouwen is in de verslagperiode niet verbeterd. De verslechterde veiligheidssituatie en de toename van door de Taliban/AGE's gecontroleerde gebieden waren voor vrouwen goed merkbaar. Zij werden vaker het doelwit van ongerichte en gerichte aanslagen. De Taliban en andere AGE's beperkten vrouwen en meisjes in hun (toch al beperkte) bewegingsvrijheid door het verhinderen van toegang tot medische posten en scholen. Vrouwen en meisjes hebben met dezelfde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg als mannen. Zij worden vaak thuisgehouden, belet te reizen of krijgen geen toegang tot scholen en medische faciliteiten omdat er geen vrouwelijke artsen of onderwijzers zijn. Het gerapporteerde geweld tegen vrouwen nam toe. Het betrof deels geweld gepleegd door de Taliban en andere AGE's, maar ook huiselijk geweld (fysiek, seksueel, verbaal en psychisch).⁴³⁵In het algemeen is de situatie voor vrouwen in de grote steden als Kaboel, Herat en Mazar-i Sharif beter dan op het platteland. Vrouwen hebben er meer kansen en er zijn meer faciliteiten. Er zijn de afgelopen jaren rolmodellen gekomen waar vrouwen zich aan kunnen spiegelen. Zo is er een aantal vrouwelijke ministers en vrouwelijke parlementariërs. Ook zijn er vrouwen werkzaam bij ngo's, als journalist en bij ministeries, in het onderwijs, de gezondheidszorg en de rechterlijke macht. Vooral in het onderwijs en de gezondheidszorg werken veel vrouwen. De positie van vrouwen die in de publieke arena werkzaam zijn, is in de verslagperiode onder invloed van de verslechterde veiligheidssituatie en de toename van de invloed van de Taliban en andere AGE's, moeilijker geworden. Parlementariërs, leden van de provinciale raden, ambtenaren, journalisten, juristen, politieagenten, leraren, mensenrechtenactivisten en vrouwen die voor internationale organisaties werkten, kregen vaak te maken met intimidatie, bedreigingen en geweld. Ze worden gezien als immoreel, omdat ze sociale normen overschrijden. De centrale autoriteiten kunnen hiertegen nauwelijks bescherming bieden. De vrouwelijke gouverneur van het conservatieve Ghor kreeg veelvuldig te maken met bedreigingen. In december 2015 werd ze overgeplaatst naar de positie van plaatsvervangend gouverneur van Kaboel. De gouverneur van Daikundi is nu de enige vrouwelijke gouverneur.⁴³⁶ Tijdens de inval van de Taliban in Kunduz zouden er hitlijsten circuleren van vrouwelijke activisten en women with any sort of public pro file. ⁴³⁷De bedreigingen en gewelddadigheden komen niet alleen van de kant van de Taliban en andere AGE's, maar ook van religieuze kant, (individueel binnen) de overheid en de gemeenschap. Er bestaat een grote mate van straffeloosheid ten aanzien van geweld tegen vrouwen.⁴³⁸”¹

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in juli 2010 nog dat het loutere feit van als alleenstaande vrouw in het buitenland geleefd te hebben als een inbreuk op de geldende sociale normen en tradities beschouwd kan worden in Afghanistan, met mogelijks levensbedreigende repercussies tot gevolg.²² De Raad van State in Nederland heeft zeer recent, met name op 21 november 2018, uitspraak gedaan in de zaken van drie jonge vrouwen uit Afghanistan²³ en Somalië die in Nederland asiel hadden aangevraagd op grond van hun door langdurig verblijf in Nederland verwesterde identiteit. In deze zaak was UNHCR ook een van de partijen. Daarnaast lijkt de verwerende partij niet in te gaan op de verwestering van verzoekster, wat aan zich een schending is van het motiveringsbeginsel. Meer nog, de verwerende partij stelt dat het niet onoverkomelijk zou zijn voor verzoekster om zich aan te passen aan de culturele normen en waarden van de gemeenschap bij terugkeer naar Afghanistan. De verwerende partij houdt geen rekening met de verwestering van verzoekster, die nochtans op geen enkel ogenblik in twijfel werd getrokken. Tijdens de asielprocedure van verzoekster werd echter nooit betwist dat verzoekster sinds haar verblijf in België verwesterd is. Zij spreekt de Nederlandse taal, gaat naar school, is werkzaam bij een interimkantoor en neemt actief deel aan de samenleving. Het staat dan ook buiten kijf dat verzoekster verwesterd is. In tegenstelling tot wat de verwerende partij meent, zou het zeer moeilijk zijn voor verzoekster om zich opnieuw aan te passen aan de culturele normen en waarden van de Afghaanse gemeenschap. Verzoekster verblijft namelijk een aanzienlijke tijd in België, aangezien zij in 2015 in België toekwam en zij sindsdien hier een onafgebroken verblijf kent. Een verwesterde vrouw kan ook voor een internationale bescherming in aanmerking komen wanneer zij aannemelijk maakt dat zij als gevolg van die moeilijk of onmogelijk te verbergen kenmerken een reëel risico loopt om in haar land van herkomst onmenselijk te worden behandeld. In dat geval heeft die vrouw recht op asielbescherming op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens:

“8.2. Volgens de vreemdeling en de UNHCR is het standpunt van de staatssecretaris over de mogelijkheid tot aanpassing en de situatie in Afghanistan onjuist. Volgens de vreemdeling en de UNHCR is het voor een vreemdeling met een buiten Afghanistan ontwikkelde westerse levensstijl niet in alle gevallen en niet altijd mogelijk om zich bij terugkeer naar her land van herkomst volledig aan te passen. Volgens hen zijn er daadwerkelijk berichten over kenmerken die niet te veranderen of te verbergen zijn. Zij wijzen op pagina 8 van het thematisch ambtsbericht schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2011. Daarom kan een vreemdeling in Afghanistan toch een gegronde vrees hebben voor vervolging of een risico lopen op onmenselijke behandeling. Beoordeling toegedichte vervolgingsgronden en risico van onmenselijke behandeling in algemene zin

8.3. De Afdeling heeft in het eerste deel van deze uitspraak overwogen dat een westerse levensstijl op zichzelf geen godsdienstige of politieke overtuiging is en een westerse levensstijl daarom als regel niet tot vergunningverlening leidt. Bij wijze van uitzondering kan een westerse levensstijl tot vergunningverlening leiden, namelijk als een vreemdeling aannemelijk maakt dat die levensstijl een uiting is van een godsdienstige of politieke overtuiging. Daarnaast heeft de Afdeling overwogen dat vrouwen met een westerse levensstijl geen specifieke sociale groep vormen. Van een vreemdeling die een westerse levensstijl heeft, zonder dat daaraan een godsdienstige of politieke overtuiging ten grondslag ligt, kan volgens de Afdeling in beginsel worden verwacht dat zij zich na terugkeer in het land van herkomst weer aanpast aan de in dat land geldende normen en waarden en gebruiken, net zoals zij zich aan Nederland heeft aangepast. Als een vreemdeling zich na terugkeer in het land van herkomst niet volledig aanpast aan de daar geldende normen en waarden en gebruiken, zal haar geen vervolgingsgrond worden toegedicht door een actor van vervolging, en zal zij ook geen risico lopen op een onmenselijke behandeling.

8.4. Dit betekent echter - anders dan besloten ligt in het betoog van de staatssecretaris - nog niet dat van een vreemdeling met een in Nederland ontwikkelde westerse levensstijl, ook al is die niet in verband te brengen met één van de in deze uitspraak behandelde vervolgingsgronden, in alle gevallen zonder meer kan worden verwacht dat zij terugkeert naar het land van herkomst. Uit het Vluchtelingenverdrag, het EVRM en de richtlijn volgt dat er situaties zijn waarin van een vreemdeling met een in Nederland ontwikkelde westerse levensstijl toch niet kan worden gevergd dat zij terugkeert naar her land van herkomst.

8.5. Het gaat dan om de situatie waarin een vreemdeling aannemelijk maakt dat haar een van de vervolgingsgronden wordt toegedicht door een actor van vervolging in verband met haar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg ónmogelijk te veranderen kenmerken, of waarin een vreemdeling aannemelijk maakt dat zij daardoor in het land van herkomst een risico loopt op een onmenselijke behandeling. In dit verband wijst de Afdeling op het arrest van het EHRM van 28 juni 2011, Suft en El mi tegen het Verenigd Koninkrijk, ECLI:CE:ECHR:2011:0628JUD000831907, par. 275 en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

8.6. Het is aan een vreemdeling om aannemelijk te maken dat zij die uiterst moeilijk of nagenoeg ónmogelijk te veranderen kenmerken heeft. Daarbij spelen met name het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, de leeftijd die zij had op het moment van haar vertrek, hoe zij zich in Nederland heeft ontwikkeld en haar verblijfsduur in Nederland een belangrijke rol. Als een vreemdeling stelt uiterst moeilijk of nagenoeg ónmogelijk te veranderen kenmerken te hebben, dan moet zij aannemelijk maken dat zij die niet kan veranderen of dat dat redelijkerwijs niet van haar mag worden verwacht, dan wel dat zij die niet duurzaam kan verbergen. Daarnaast moet zij, mede door algemene informatie over het land van herkomst te verstrekken, aannemelijk maken dat haar door die kenmerken een vervolgingsgrond wordt toegedicht door een actor van vervolging of dat zij daardoor in haar land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling. '24

In de derde plaats houdt de verwerende partij geen rekening met de opleiding die verzoekster geniet. Sinds september 2018 volgt verzoekster een opleiding zorgkunde in het Centrum voor Volwassenenonderwijs. Deze opleiding is van bijzonder belang voor het personeelstekort in de zorgsector. Mevrouw Kristien QUINTENS, leerkracht bij het Centrum voor Volwassenenonderwijs, wijst ook op dit personeelstekort in haar brief d.d. 01.04.2019 (stuk 2 dossier verzoekster). De opleiding en latere tewerkstelling van verzoekster is nog meer relevant ten tijde van de huidige Covid-19 pandemie.

In de vierde plaats vindt de verwerende partij het onwaarschijnlijk dat verzoekster geen sterke banden meer zou hebben met haar land van herkomst. De verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoekster nog familieleden in Afghanistan heeft en dat zij ruim 23 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Op grond van het administratief dossier kan verzoekster nooit 23 jaar in Afghanistan hebben verbleven, aangezien zij op relatief jonge leeftijd naar België is gekomen en zij hier sinds 2015 verblijft. Verzoekster verblijft dus al ruim vijfjaar in België en heeft hier haar leven opgebouwd. Het feit dat zij nog familie in Afghanistan heeft en daar contact mee heeft, doet hieraan geen afbreuk. Het is met andere woorden niet zo dat verzoekster nog sterke banden heeft met Afghanistan, omdat haar familie daar nog woont. Zij heeft immers vijf jaar lang zich ingespannen om de Nederlandse taal te leren, opleidingen te volgen, te werken, enzovoort. Zoals eerder werd aangetoond, staat het vast dat verzoekster verwesterd is. Uit bovenstaande redenering blijkt dat de bestreden beslissing van de verwerende partij onvoldoende gemotiveerd is, minstens is er sprake van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het enig middel is gegrond.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om na te gaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze tot haar besluit kwam, is het voor de Raad essentieel minstens te beschikken over de volledige door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en van alle aan deze aanvraag toegevoegde stukken om te kunnen beoordelen of alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen in rekening werden gebracht en of de grieven van de verzoekende partij terecht zijn. In casu bevat het administratief dossier slechts 3 pagina's van de aanvraag, terwijl uit de nummering van de pagina's blijkt dat de aanvraag 18 pagina's trefte. De Raad heeft er echter het raden naar welke buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk werden ingeroepen door de verzoekende partij.

Aldus kan niet worden nagegaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft geweigerd.

Bijgevolg kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat integraal gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 49/2, §4, 55/4, §2, 55/4, §2, 57/7ter, 62, 74/13, en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de

motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“C. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL:

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij. Dat immers de bestreden beslissingen, met name de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn genomen. In arresten 77 128 en 77 130 van Uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van Uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten — enerzijds ‘een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht’ en anderzijds een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land. Artikel 3 EVRM bepaalt immers ‘niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’ Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218) Er kan in de bestreden beslissing geen enkele afdoende motivering worden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van verzoekster. Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. Verzoekster verwijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM: “338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation ” (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland) De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388) Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107) Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd. Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt. Het is duidelijk dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet uit te sluiten is dat verzoekster hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling en schending van artikel 3, al dan niet in combinatie met artikel 13 EVRM. Het nadeel dat erin bestaat onderworpen te worden is evident ernstig en moeilijk te herstellen. Verzoekster herneemt in dit verband integraal de hoger aangehaalde elementen waaruit de schendingen van voormelde bepalingen duidelijk blijken. Het middel is gegrond.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar verder zal blijken dat de tweede bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij laat na op enige concrete wijze aannemelijk te maken waarom of op welke wijze de tweede bestreden beslissing de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 49/2, §4, 55/4, §2, 55/4, §2, 57/7ter, 62, 74/13, en 74/14 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert aan dat uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou blijken dat het een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag. Zij stelt dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen.

Zoals ook reeds uiteengezet onder het kopje ontvankelijkheid is de Raad van oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming geen vervolgbeslissing is van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming volgt op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit blijkt niet enkel uit de feiten zoals vermeldt

in deze beslissing, waarbij verwezen wordt naar de beslissing van zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als naar de verwerping van het beroep tegen deze beslissing door de Raad, maar ook uit de vermelde rechtsgrond, zijnde artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.”

De nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, leidt aldus niet automatisch tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Evenmin diende het bestreden bevel te motiveren aangaande de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoeker maakt niet aannemelijk op grond van welke wettelijke bepaling of rechtsbeginsel dit wel het geval zou zijn.

De verwijzing naar arresten van de algemene vergadering van de Raad is niet dienstig. In deze zaken betrof het een beslissing tot beëindiging van het verblijf, waarbij op dezelfde dag ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. In casu zijn het twee afzonderlijke beslissingen en is er dus geen sprake van één beslissing bestaande uit twee componenten.

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing geen enkele afdoende motivering kan gevonden worden over artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen moet onderzocht worden in het kader van een asielprocedure maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verwerende partij dient zich er inderdaad van te vergewissen dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer zij een bevel treft. Zij kan daartoe verwijzen naar het onderzoek dat gevoerd werd in het kader van de aanvraag om internationale bescherming. Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad hebben de veiligheidssituatie in Afghanistan beoordeeld en hebben hier uitvoerig over gemotiveerd. De verwerende partij mag hiernaar verwijzen voor zover de situatie inmiddels niet ernstig is gewijzigd. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift op zeer algemene wijze naar de veiligheidssituatie in Afghanistan. De rapporten die zij in haar eerste middel vermeldt dateren van 2017 en juni 2019, terwijl het arrest van de Raad dateert 13 september 2019. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat er een bijkomend onderzoek diende te gebeuren. Zo zij een nieuwe aanvraag wenst in te dienen, dan zal deze nieuwe aanvraag de uitvoering van het bestreden bevel, overeenkomstig artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, tijdelijk opschorten, doch een nieuwe aanvraag tast geenszins de wettigheid aan van het bestreden bevel.

Ten slotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij het enige motief van de tweede bestreden beslissing, namelijk *“betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*, niet betwist. Dit motief blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming van 4 augustus 2020.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 3

In zoverre de schorsing wordt gevorderd van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt is de vordering tot schorsing zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU